

ARTHUR VAN DER LINDEN, OPRICHTER STICHTING OASEBOS

‘Ik heb altijd gevonden dat de wereld niet groen genoeg is’

In Wageningen ontwaakte bij Arthur van der Linden een passie voor internationale natuurbescherming. Hij richtte met vrienden Stichting Oasebos op om regenwoud in Costa Rica veilig te stellen. De kern van natuurbescherming is dat je ruimte nodig hebt, vindt Van der Linden. ‘Het gaat om de hectares!’

TEKST MARION DE BOO FOTOGRAFIE ALDO ALLESSI

Mistflarden stijgen langzaam op uit het tropisch regenwoud in het noordoosten van Costa Rica. Krekels tjirpen er op los en ook de brulapen doen hun best. Hoog in de wilde amandelenbomen, de reuzen van het regenwoud, kijkt de grote groene ara, een van de grootste papegaaien ter wereld. De camera zoomt in op drie kuikens in een nestholte van wel een meter in doorsnee. ‘De grote groene ara is iconisch voor het regenwoud’, vertelt de Wageningse bosbouwexpert Arthur van der Linden (47), die het filmpje op zijn laptop laat zien. ‘Door ontbossing en handel in exotische dieren wordt hij met uitsterven bedreigd. Door bos aan te kopen en te beschermen, proberen wij het tij te keren.’

Samen met twee Wageningse studiegenoten nam Van der Linden alweer zo’n vijftien jaar geleden het initiatief om daarvoor een stichting op te richten. Stichting Oasebos koopt sindsdien oerwoud in de Maquenque-regio om het als natuurgebied te beschermen. ‘Voor 14 tot 20 cent per vierkante meter kun je een stuk oerbos in Costa Rica aankopen en die ongelooflijk rijke biodiversiteit voor altijd beschermen.’ Het eerste stuk van 18 hectare kochten ze in 2001 met een tiental vrienden van een oude boer die in geldproblemen zat. Het ministerie van natuurbeheer, waarmee Van der Linden drie jaar had samengewerkt, had hem getipt dat het bos te koop stond en door een hotelonderneming opgekocht dreigde te worden. ‘Ik ben er naartoe gegaan

en heb de koop gesloten met mijn eigen credit card. Pas later zijn we ons in de juridische aspecten gaan verdiepen. In 2003 volgde een grotere aankoop van 111 hectare. In 2004 was de oprichting van Stichting Oasebos een feit.’

EIKEN EN BERKEN

‘Ik heb altijd gevonden dat de wereld niet groen genoeg is’, vertelt Van der Linden. ‘Als jongetje van zes of zeven jaar kweekte ik jonge eiken, vogelkersjes en berken op en plantte ze uit langs slootjes en wegen rondom mijn Limburgse woonplaats Sevenum.’ Een studie bosbouw in Wageningen lag voor de hand. Daar ontmoette hij bosbouw-hoogleraar Roelof Oldeman. ‘Zodra die man begon te praten, verzette hij voor mij >

'Bossen zijn de natuurlijke airco van de planeet'

de bakens. Na Limburg werd ineens de hele wereld mijn speeltuin.'

In zijn studententijd, van 1989 tot 1995, zong hij als hoge tenor in een a-capella-kooortje, van Beatles tot klassiek. 'Maar ik was vooral bezig met studeren. Wat ik in Wageningen heb geleerd over hoe je gebieden moet ontwerpen en hoe mensen in elkaar zitten, werkte als een vliegwieltje voor mijn verdere loopbaan. Mijn ondernemende houding en mijn belangstelling voor duurzaamheid heb ik in Wageningen opgedaan.' Op vakanties in Senegal en Indonesië ont-

dekte de Wageningse student al snel dat een baan als ontwikkelingswerker niets voor hem was. 'Het leek mij een dood spoor, om mensen een bepaalde les te willen leren. Ik wil liever aansluiten bij waar de mensen in het land zelf mee bezig zijn. Een land als Costa Rica heeft een sterke natuurbeschermingsbeweging. Als je daarbij aanhaakt, beklijven je inspanningen beter en is wat je doet meer duurzaam. Costa Rica heeft de hoogste biodiversiteit per vierkante kilometer op aarde. Het is een heel complexe wereld die je daar aan het beschermen bent.'

PARADIJSELIJK

Na zijn afstuderen werkte Van der Linden eerst voor twee Limburgse gemeenten en vervolgens drie jaar lang bij een bosbouw-onderneming in Costa Rica. In die tijd legde hij goede contacten met de Costaricaanse overheid. 'Ik was er al vaker geweest. Voor het eerst in 1993, toen ik er stage liep bij het Nationaal Park Curu, aan de Pacifische kust. Ik vond het magisch. Je had daar een zeeschildpaddenopvang. Stel je voor: zo'n paradijselijk strandje met helderwit zand, blauw water, palmbomen, rotsen aan weerszijden en dan 's nachts die fantastische sterrenhemel waarin je zoveel diepte ziet. De natuur is daar zo overweldigend, dat heeft me getroffen.'

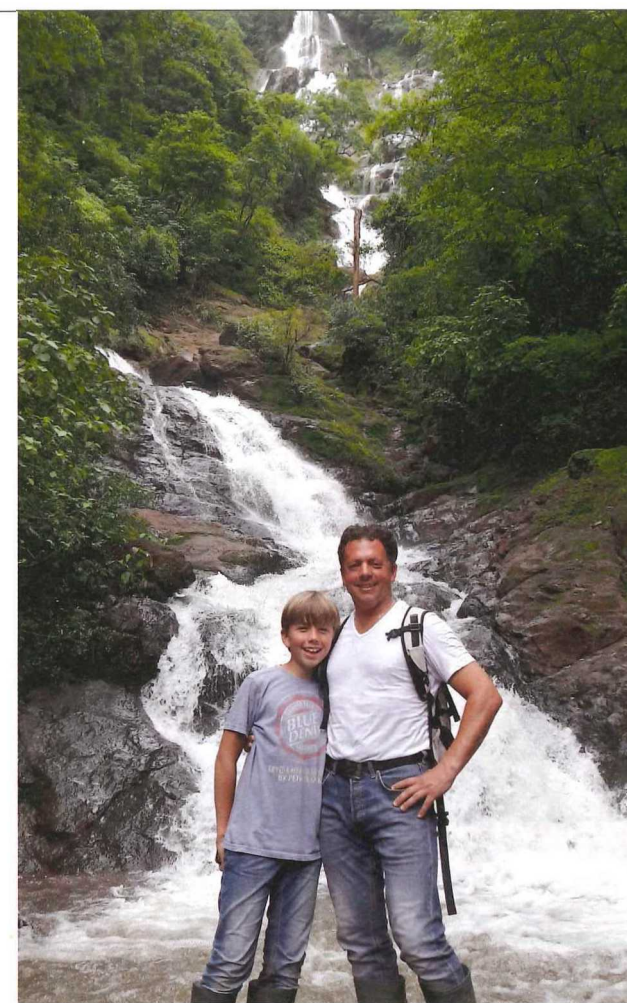
Sinds de jaren zestig is zo'n 90 procent van de wilde amandelbomen waarin de ara's nestelen omgehakt. Die moesten wijken voor hamburgerkoeien, ananas- en bananenplantages, teakhout en oliepalm. Om de zeldzame papegaaien voor uitsterven te behoeden, is er nu een nationaal park in oprichting, het Maquenque Nationaal Park.

Stichting Oasebos draagt daaraan een steentje bij. Sinds de oprichting in 2004 zijn vier stukken ongerept tropisch regenwoud, tezamen 215 hectare, in het Maquenque-gebied aangekocht om ze te beschermen, niet alleen voor de ara's maar ook voor het overige planten- en dierenleven. De eerste koop werd in 2004 gesloten, de laatste enkele maanden geleden.

Het is het mooiste deel van Costa Rica, vindt Van der Linden. Het 15 duizend hectare grote park met zijn immense amandel- en kapokbomen tot zestig meter hoog ligt in het noordoosten, dichtbij de grens met Nicaragua. 'Daar rijd je over een zandweggetje en dan zie je een vijf meter lange boa constrictor over het pad kruipen, of je bent aan het hardlopen en er plonst ineens een kaaiman in het water.'

VLIEGKILOMETERS

Toch keerden Van der Linden en zijn vrouw na drie jaar Costa Rica in 2001 terug naar Europa. Omdat ze een gezin wilden stichten en dicht bij familie en vrienden wilden zijn. Er werden twee zonen geboren. 'Costa Rica zit in mijn hart, maar omdat ik niet te veel vliegkilometers wil maken kom ik er nu nog maar eens in de vier jaar', vertelt de ondernemer. Na een jaar bij het Spaanse Wereld Natuur Fonds als promotor van het FSC-keurmerk voor hout uit duurzaam beheerde bossen, ging hij in Nederland aan de slag bij de Stichting Beheer Natuur en Landelijk gebied, een initiatief van de Koninklijke Nederlandse Jagersvereniging. Drie jaar later verkaste hij naar de Dienst Landelijk Gebied in Utrecht, waar hij recreatiegebieden ontwierp, en in 2006 werd hij medewerker recreatie en toerisme voor de provincie Gelderland. 'Mijn ambitie is nu om in navolging van het fietsknooppuntennetwerk een compleet wandelnetwerk te ontwikkelen.' Daarnaast is Van der Linden na acht jaar als bestuurslid van Stichting Oasebos nog steeds actief als ambassadeur voor deze stichting. 'Ik ben net bezig met een belronde langs bedrijven. Voor 750 euro kun je in

Arthur van der Linden met zijn jongste zoon bij het watervallencomplex van El Salto, Costa Rica, in een door Oasebos beschermd gebied.

'Na Limburg werd ineens de hele wereld mijn speeltuin'

Costa Rica een halve hectare oerbos kopen. Je krijgt dan een certificaat van eigendom. Volgens onze statuten blijft het aangekochte bos altijd beschermd, het mag nooit worden verkocht. Costa Rica is een bona fide land waarmee je serieus zaken kunt doen. We hebben nu zo'n 150 participaties uitgegeven, aan bedrijven en particulieren. Daarnaast hebben we donateurs die ons met kleine bedragen steunen, eenmalig of elke maand.' Voor de kosten van het terreinbeheer ont-

vangt de stichting een vergoeding van het Costaricaanse ministerie van natuurbeheer om biologen als toezichthouders in te huren. Die bezoeken de reservaten eens per maand. Daarnaast worden lokale boswachters ingeschakeld. Van der Linden: 'Als er problemen zijn, gaan de toezichthouders vaker. Want als de herten worden gestroopt, heeft de jaguar niets te eten. Als de lokale boeren het suikerriet hebben ge oogst, steken ze de oogstresten in brand, en ook verdroogde graslanden

worden afgebrand. Je wilt niet dat die branden overslaan naar de bosreservaten.'

GEEN ECOTOERISME

De bossen van de stichting worden beschermd en met rust gelaten. Het gaat om stukken primair regenwoud, die aansluiten op bestaande natuurgebieden. 'Wij doen niet aan ecotoerisme. Daar zijn andere organisaties voor. En als je geen paden aanlegt, haal je ook minder stropers binnen. Wij kopen alleen onbewoonde gebieden aan. Overigens is er in deze regio sprake van ontvolking: mensen trekken naar de grote stad.' De kern van goede natuurbescherming is volgens Van der Linden dat je ruimte nodig hebt. 'Het gaat om de hectares! Als mensen ook zo'n stichting als Oasebos willen oprichten, help ik ze daar gratis bij. Wij hebben nu een goed bedrijfsmodel, dat we steeds verder kunnen opschalen. Er zijn al vier stichtingen naar ons voorbeeld opgericht. Oasebos is de eerste natuurbeschermingsclub ter wereld die blockchain-technologie in de praktijk brengt. Met een paar drukken op de knop ben je eigenaar van een blok natuur, beschreven en gecontroleerd en éénmalig uitgifbaar. Onze Nederlandse professionals werken op vrijwillige basis. Als ik vlieg betaal ik zelf. Reclame maken we niet. Daarom hebben wij zeer lage overheadkosten.'

Over het Nederlandse natuurbeleid is Van der Linden zeer te spreken. 'De bever, de otter en zelfs de wolf zijn terug.' Vanuit zijn eigen wilde natuurtuin aan de rand van de Veluwe hoort hij bosuilen en raven. 'Die raven zaten hier twintig jaar geleden niet, nu wel.' Eekhoorns, egels en allerlei vogelsoorten bezoeken zijn tuin. 'Natuurlijk gaat het niet op alle fronten goed. We hebben te maken met een deken van luchtvervuiling, dat maakt veel kapot. En ook in Nederland geldt: de natuur heeft ruimte nodig! Het gaat om de hectares. Herbebouwing is natuurlijk ook een goede zaak. Bossen houden de planeet koel en halen CO₂ uit de lucht. Ze trekken regen aan. Bossen zijn de natuurlijke airco van de planeet.' ■